

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถ
ในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม
THE DEVELOPMENT OF A LEARNING MANAGEMENT MODEL ON DIALOGUE BASED TO
ENHANCE SINGING ABILITY OF MIDDLE SCHOOL GRADE 9 STUDENTS OF SARASAS WITAE
NAKHONPATHOM SCHOOL NAKHONPATHOM PROVINCE

นฤดล จันทรเพ็ชร¹, สุรพงษ์ กล่ำบุตร², และอุบลวรรณ ส่งเสริม³

Naruedon Chanpetch¹, Surapong Klamboot², and Ubonwan Songserm³

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Faculty of Education, Silpakorn University

E-mail: naruedon8@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม และ 2) เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม คู่มือการใช้รูปแบบ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินความสามารถในการขับร้อง และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม มีชื่อว่า “PARAS Model” มีคุณภาพสามารถนำไปใช้ได้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง 2) ประสิทธิภาพของรูปแบบพบว่า 2.1) หลังใช้รูปแบบนักเรียนมีความสามารถในการขับร้องอยู่ในระดับดี 2.2) หลังใช้รูปแบบนักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ , สุนทรียสนทนา , ความสามารถในการขับร้อง

*Received January 10, 2025; Revised January 20, 2025; Accepted March 29, 2025

Abstract

The purposes of this research were to: 1) to develop of a learning management model on Dialogue based to enhance singing ability of middle school grade 9 students of Saraks Witae Nakhonpathom School Nakhon Pathom province and 2) to evaluate the effectiveness of a learning management model on Dialogue based to enhance singing ability of middle school grade 9 students of Saraks Witae Nakhonpathom School. The samples consisted of grade 9 students students from Saraks Witae Nakhonpathom School, Office of the Private Education Commission, Studying in the 1st semester of academic year 2023, 1 classroom, totaling 15 people. The research instruments composed of a learning management model for a learning management model on Dialogue based to enhance singing ability of middle school grade 9 students of Saraks Witae Nakhonpathom School, a manual, lesson plans, an assessment of singing ability, and satisfaction survey. The data was analyzed by mean, standard deviation, and content analysis. The results were as follows: 1) “PARAS Model” was a learning management model on Dialogue based to enhance singing ability of middle school grade 9 students of Saraks Witae Nakhonpathom School. The model was approved to conduct to the samples. 2) The effectiveness of the PARAS Model indicated that 2.1) The students’ singing ability was at a high level after implementing the model. 2.2) The students’ satisfaction was at a high level after implementing the model.

Keywords: The Development of a Learning Management Model , Dialogue , Singing Ability

บทนำ

“ดนตรีทุกชนิดเป็นศิลปะที่สำคัญอย่างหนึ่ง มนุษย์เกือบทั้งหมดชอบและรู้จักดนตรี ตั้งแต่เยาว์วัยคนเริ่มรู้จักดนตรีบ้างแล้ว ความรอบรู้ทางดนตรีอย่างกว้างขวางย่อมขึ้นกับเขว่น และสามารถในการแสดงของแต่ละคน อาศัยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า ในระหว่างศิลปะนานาชาติ ดนตรีเป็นศิลปะที่แพร่หลายกว่าศิลปะอื่น ๆ และมีความสำคัญในการศึกษาของประชาชนทุกประเทศด้วย”

จากกระแสพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ซึ่งแปลจากพระราชดำรัสตอบในภาษาเยอรมัน ในโอกาสที่สถาบันดนตรีและศิลปะแห่งกรุงเวียนนา ทูลเกล้าฯ ถวายประกาศนียบัตรเกียรติคุณชั้นสูง ให้ทรงดำรงตำแหน่งสมาชิกกิตติมศักดิ์เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม ค.ศ.1964 Office of the Thailand Knowledge Park (n.d.) ข้างต้นนี้สะท้อนถึงความสำคัญของดนตรีในด้านการศึกษาของประชาชนในทุก ๆ ประเทศ เพราะดนตรีนั้นสามารถเข้าถึงง่ายและนิยมแพร่หลายมากกว่าศิลปะชนิดอื่น ๆ จึงมีการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับดนตรีแพร่หลายทุกช่วงวัยทั้งในและนอกสถานศึกษาทั่วโลก ทักษะทางดนตรีที่ขึ้นอยู่กัเขว่นปัญญาและความสามารถของแต่ละบุคคลย่อมสะท้อนศักยภาพของแต่ละคนตามทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple intelligences) ด้านเขว่นปัญญาดนตรี (Musical Intelligences) ซึ่งแสดงออกผ่านความสามารถด้านจังหวะ การร้องเพลง การฟังเพลงและดนตรี ตลอดจนความว่องไวต่อการรับรู้เสียงและจังหวะต่าง ๆ Khamanee (2019)

ปัจจุบันหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2560) Office of Academic and Educational Standards (2008) ได้กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ดนตรีในกลุ่มสาระ

การเรียนรู้ศิลปะ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึกทางดนตรีอย่างอิสระ เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ร้องเพลงและเล่นดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนวิพากษ์ วิเคราะห์คุณค่าของดนตรี รวมถึงประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน การเรียนดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมุ่งให้ผู้เรียนค้นพบความถนัดและความสามารถของตนเอง ซึ่งครอบคลุมทั้งการร้องเพลง การบรรเลงเครื่องดนตรี และการสร้างสรรค์ผลงานเพลง

โรงเรียนสารสาสน์เป็นหนึ่งในโรงเรียนที่ส่งเสริมทักษะทางดนตรีของผู้เรียนอย่างรอบด้าน โดยเฉพาะด้านการขับร้อง (Singing/Vocal Performance) ซึ่งเป็นศิลปะการใช้เสียงของมนุษย์แทนเครื่องดนตรี เพื่อสร้างความไพเราะและถ่ายทอดอารมณ์ในบทเพลง ในรายวิชา Insight Music ที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้มีการรวบรวมเพลงสากลและจัดทำหนังสือประกอบการเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวพบปัญหาว่าผู้เรียนบางส่วนขาดความต่อเนื่องในการฝึกฝน ทำให้ทักษะการขับร้องไม่คงทนและอาจลืมได้ในที่สุด Phosrithong (2020)

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ Yongkamon (personal communication, 2022, 25 July) และการสนทนากลุ่มครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะในโรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม พบว่าการพัฒนาความสามารถในการขับร้องของผู้เรียนจำเป็นต้องมีการปรับกลยุทธ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมองและแรงจูงใจของผู้เรียน Office of Academic and Educational Standards (2010) การออกแบบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติอย่างแท้จริงและมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น จะช่วยสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการขับร้องอย่างต่อเนื่อง Phongwathananusorn (2022)

แนวคิดสนทนาสนทนา (Dialogue) ของ Bohm (1991) สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนดนตรี โดยเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้สึกและความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์ในบรรยากาศแบบเปิดกว้าง Photngoen (2013) แนวคิดนี้ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงศักยภาพของตนเอง เคารพผู้อื่น และพัฒนาทักษะการตั้งคำถาม ฟังอย่างลึกซึ้ง และถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ Ketsaklao (2019) อันจะเป็นรากฐานสำคัญในการส่งเสริมความสามารถในการขับร้อง

ด้วยเหตุผล แนวคิด และหลักการดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา “การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสนทนาสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม” โดยออกแบบการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) เพื่อทดสอบประสิทธิผลและประสิทธิผลของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ซึ่งคาดว่าจะเป็แนวทางหนึ่งในการยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ดนตรีให้เกิดผลอย่างยั่งยืนต่อผู้เรียนในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสนทนาสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

2. เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสนทนาสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ

2.1 เพื่อศึกษาความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรูปแบบการ

จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้

แนวคิดการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดย Joyce and Weil (2003) เสนอกรอบการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนไว้ 4 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 มาของรูปแบบการสอน ซึ่งให้ความสำคัญกับการกำหนดเป้าหมาย ทฤษฎี ข้อสมมติ และหลักการที่เกี่ยวข้อง

ระยะที่ 2 การออกแบบรูปแบบการเรียนการสอน ทั้งในแง่ขั้นตอนการสอน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน การตอบสนองของครูต่อพฤติกรรมของผู้เรียน และการสนับสนุนทรัพยากรที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอน

ระยะที่ 3 การนำไปใช้จริง โดยให้คำแนะนำหรือข้อสังเกตในการประยุกต์รูปแบบเพื่อให้เกิดผลที่ต้องการ

ระยะที่ 4 ผลที่เกิดขึ้น ทั้งผลหลักตามจุดมุ่งหมายของรูปแบบและผลทางอ้อมที่เป็นผลพลอยได้จากการจัดการเรียนรู้

ในทำนองเดียวกัน Khammani (2019) ได้นำเสนอลำดับขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ไว้เป็นระบบ เริ่มจาก 1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของรูปแบบให้ชัดเจน 2. การศึกษาหลักการหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดองค์ประกอบสำคัญ 3. วิเคราะห์สภาพการณ์และปัญหาเพื่อหาแนวทางจัดการองค์ประกอบที่มีประสิทธิภาพ 4. ระบุงค์ประกอบหลักของรูปแบบ 5. จัดกลุ่มองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกัน 6. จัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบตามลำดับก่อน-หลังและเหตุ-ผล 7. ออกแบบผังหรือแผนผังของรูปแบบเพื่อให้เห็นโครงสร้างที่ชัดเจน 8. ทดลองใช้รูปแบบกับกลุ่มเป้าหมาย 9. ประเมินผลรูปแบบว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่ และ 10. ปรับปรุงรูปแบบจากผลการทดลองใช้เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพให้ดียิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุป การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องอาศัยการวิเคราะห์เชิงระบบจากทฤษฎีและสถานการณ์จริง รวมถึงการทดลองใช้และการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางการศึกษาที่ต้องการและความพร้อมของผู้เรียน ตลอดจนเอื้อต่อการเกิดการเรียนรู้ที่มีคุณค่าและยั่งยืนในที่สุด

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแนวคิดสุนทรียสนทนา

สุนทรียสนทนา (Dialogue) เป็นกระบวนการสนทนาเปิดกว้างที่ให้ผู้เข้าร่วมได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความเชื่อ และความคิดเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันอย่างเท่าเทียม Bohm (1991) ทั้งนี้ Thanawut (2004) มองว่าสุนทรียสนทนาเอื้อต่อการเรียนรู้กลุ่ม ลดความขัดแย้ง และก่อให้เกิดความคิดใหม่ในการทำงานหรือแก้ไขปัญหา ขณะที่ Sirisai (2006) เห็นว่าสุนทรียสนทนาเป็นการสร้าง “พื้นที่ทางสังคมใหม่” ที่ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระและปราศจากการตัดสินถูก-ผิด ด้าน Pinijitsamuth (2009) เปรียบเทียบการสนทนาในลักษณะนี้ว่าเป็น “กระแสแห่งความหมาย” (Stream of Meaning) ซึ่งเมื่อไหลเวียนผ่านผู้คนแล้วจะเกิดความเข้าใจใหม่ รวมถึงการแบ่งปันองค์ความรู้และประสบการณ์ที่นำไปสู่การเรียนรู้ร่วมกัน ยิ่งไปกว่านั้น The Royal Society (2013) ได้บัญญัติศัพท์ “dialogue” ว่าเป็นได้ทั้งการสนทนาโต้ตอบเชิงการเรียนรู้และสุนทรียสนทนาที่เน้นการรับฟังลึกซึ้ง ปล่อยวางอัตตา และมุ่งให้เกิดการอยู่ร่วมกัน

อย่างมีความสุข สอดคล้องกับ Patpon (2014) ที่ชี้ว่าสุนทรียสนทนาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้คนครุ่นคิดร่วมกัน และผลิตออกมามีผลเป็นความคิดใหม่ได้ เมื่อทุกคนลดทิฐิส่วนตัวและเปิดใจฟังในบรรยากาศที่ปลอดภัย ก็จะทำให้เกิดความร่วมมือ ความไว้วางใจ และความคิดสร้างสรรค์ในสังคมได้อย่างยั่งยืน

แนวคิดเกี่ยวกับการร้องเพลงสากล

การขับร้องเป็นวิธีหนึ่งในการถ่ายทอดความรู้สึกของมนุษย์ผ่านเสียงเพลง โดยใช้ร่างกายเป็นเครื่องดนตรีสำคัญที่ติดตัวมาแต่กำเนิด Swamiphak (1989, as cited in Phosrithong, 2020) การร้องเพลงจึงเป็นทั้งศิลปะและธรรมชาติที่เด็กสามารถทำได้ตั้งแต่ยังเล็ก Boonthasnakul (1993) นอกจากนี้ ดนตรียังมีคุณค่าต่อพัฒนาการของเด็กในด้านความคิดสร้างสรรค์ การตอบสนองทางอารมณ์ สติปัญญา ภาษา กล้ามเนื้อ และความเป็นเอกัตบุคคล Suttajit (1998) การขับร้องจึงเอื้อให้ผู้เรียนได้ฝึกควบคุมอารมณ์และบริหารลมหายใจ ควบคู่กับพัฒนาการด้านสุนทรียภาพ Boonthasnakul (2004) หากผู้เรียนสามารถพัฒนาวิธีการร้องเพลงได้อย่างถูกต้อง จะช่วยสร้างสมดุลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ตลอดจนเสริมสุขภาพกายและสุขภาพจิตให้แข็งแรงยิ่งขึ้น ในมิติของการเรียนการสอนขับร้องนั้น ควรคำนึงถึงองค์ประกอบ เช่น การวางท่าทาง การควบคุมลมหายใจ เทคนิคการเปล่งเสียง ทำนอง จังหวะ การออกเสียง ตลอดจนการถ่ายทอดอารมณ์เพลง Peckham (2000, as cited in Phosrithong, 2020) เสนอว่าสามารถแบ่งขั้นตอนการศึกษาเพลงใหม่ได้ 7 ขั้นตอน ตั้งแต่การฝึกจังหวะ ทำนอง กำหนดจุดหายใจ ไปจนถึงการตีความหมาย และไม่ควรฝึกติดต่อกัน 1 ชั่วโมงเพื่อถนอมเส้นเสียง ด้าน Collins (n.d.) เน้นว่าการร้องเพลงไม่ได้ใช้เฉพาะเส้นเสียง แต่ยังเกี่ยวข้องกับกล้ามเนื้อคอ กราม ลิ้น และท่าทางที่ถูกต้อง ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพเสียง นอกจากนี้ การไหลเวียนอย่างอิสระของร่างกายจะช่วยให้กล้ามเนื้อไม่ตึงเครียดมากเกินไป ทำให้ผู้ขับร้องสามารถถ่ายทอดเสียงได้อย่างเป็นธรรมชาติ Collins (n.d.) ยังแบ่งปัจจัยพื้นฐานของการร้องเพลงออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ระดับเสียง จังหวะ การหายใจ คุณภาพเสียง และคำร้อง ระดับเสียงต้องสอดคล้องกับช่วงเสียงของผู้ร้อง จังหวะต้องแม่นยำไม่วิ่งตามเพลงจนเสียความมั่นคง การหายใจเป็นหัวใจสำคัญในการขับร้อง ควรฝึกฝนให้เคยชินกับการจัดวางลมหายใจอย่างเหมาะสม คุณภาพเสียงเกิดจากการฝึกซ้อมที่ต่อเนื่องและการใช้เทคนิคการขับร้องอย่างถูกวิธี คำร้องหรือการออกเสียงคำในเพลงมีความสำคัญ เพราะหากผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาได้ชัดเจนย่อมเข้าถึงอารมณ์เพลงได้ดีกว่า ดังนั้น การร้องเพลงจึงมิใช่แค่เปล่งเสียงตามทำนองเท่านั้น แต่ต้องอาศัยทั้งเทคนิค การฟัง และการฝึกฝนอย่างมีระบบ ผู้เรียนจำเป็นต้องวางแผนการฝึกซ้อม จัดสรรเวลาการฝึกที่เหมาะสม เพื่อป้องกันอาการล้าของเส้นเสียง การผสมความรู้ทางทฤษฎีดนตรี ควบคู่กับการควบคุมร่างกายและจิตใจ จะทำให้การขับร้องมีประสิทธิภาพสูงสุด เมื่อร่างกาย อารมณ์ และเทคนิคดำเนินไปอย่างสอดคล้องกัน ผู้ร้องจะสามารถถ่ายทอดความงามของเพลงให้เข้าถึงผู้ฟังได้อย่างลึกซึ้ง การขับร้องจึงเป็นกระบวนการพัฒนามนุษย์ทั้งในด้านศิลปะ สุนทรียภาพ และสุขภาวะทางกายใจไปพร้อม ๆ กัน สรุปได้ว่าการร้องเพลงเป็นกิจกรรมที่รวมหลายองค์ประกอบ ตั้งแต่การหายใจ ไปจนถึงการแสดงอารมณ์ โดยมีเป้าหมายเพื่อสื่อสารความงามของดนตรีและยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้เรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม ใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ร่วมกับการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model ที่ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนให้มีความเป็นระบบเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน Kruse (2009) ใช้รูปแบบการวิจัย Pre-Experimental Design โดยประยุกต์ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียวมีการทดสอบหลังเรียน One-Shot Case Study Nilphan (2015) ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research : R_1) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น (Analysis : A)

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่มีความจำเป็นจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม มีรายละเอียดดังนี้ 1) สังเคราะห์แนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนารูปแบบการจัดการจัดการเรียนรู้แนวคิดสุนทรียสนทนา และแนวคิดเกี่ยวกับการขับร้อง 2) สัมภาษณ์นักวิชาการด้านดนตรีและการขับร้องเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ขั้นตอนสำคัญในการจัดการเรียนรู้ สื่อหรือสิ่งสนับสนุนและแนวทางในการวัดและประเมินผล 3) สทนากลุ่มครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ขั้นตอนสำคัญในการจัดการเรียนรู้ สื่อหรือสิ่งสนับสนุน และแนวทางในการวัดและประเมินผล 4) สอบถามความคิดเห็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกี่ยวกับขั้นตอนสำคัญในการจัดการเรียนรู้ สื่อหรือสิ่งสนับสนุน และแนวทางในการวัดและประเมินผล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์ (สำหรับนักวิชาการด้านดนตรีและขับร้อง) 2) ประเด็นการสนทนากลุ่ม (สำหรับครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ) 3) แบบสอบถาม (สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3) การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ 1) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของเครื่องมือ ซึ่งต้องมีค่าอยู่ระหว่าง 0.50–1.00 2) วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อกลั่นประเด็นสำคัญ 3) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามนักเรียนด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยคัดเลือกประเด็นความต้องการที่พบมากที่สุดมาใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development : D_1) การออกแบบ พัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Design and Development) (D&D)

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยกำหนดกรอบโครงสร้างของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรีย-สนทนา เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม (ฉบับร่าง) แล้วหาคุณภาพและประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยออกแบบและพัฒนาเครื่องมือ ได้แก่ 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ฉบับร่าง 2) แผนการจัดการเรียนรู้ (3 เกณฑ์ประเมินความสามารถในการขับร้อง และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ โดยกำหนดเกณฑ์ความสอดคล้องของรูปแบบที่ค่าเฉลี่ย ≥ 3.50 และ $S.D. < 1.00$ Nilphan (2015) และความตรงตามเนื้อหา (IOC) ของประเด็นคำถามต้องอยู่ระหว่าง 0.50–1.00 จึงถือว่าเครื่องมือมีคุณภาพเพียงพอสำหรับนำไปใช้จริง

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research : R_2) การนำไปใช้ (Implementation : I) เพื่อทดลองและศึกษาผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

การทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม เป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาตามลำดับขั้นของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ไปทดลองใช้ในสภาพจริง ส่วนการประเมินผลหลังการจัดการเรียนรู้เป็นการศึกษาในการขับร้องของนักเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยมีวัตถุประสงค์ แหล่งข้อมูล ตัวแปรที่ศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และวิธีดำเนินการ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ประกอบด้วย 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม 2) เครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 2.1) คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ 2.2) แผนการจัดการเรียนรู้ และ 2.3) เครื่องมือประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบ

การจัดการเรียนรู้ได้แก่ 2.3.1) แบบประเมินความสามารถในการขับร้อง 2.3.2) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development : D₂) การประเมินผล (Evaluation : E) ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

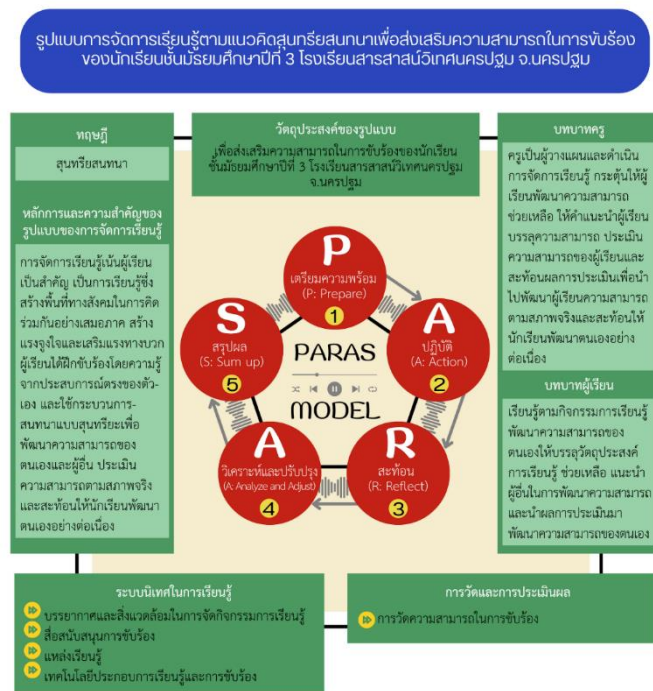
1. รวบรวมข้อมูลจากการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม มีการประเมินประสิทธิผลแล้วนำไปเปรียบเทียบกับสมมติฐานการวิจัย

2. ตรวจสอบ ปรับปรุง/แก้ไขรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม โดยนำผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม มาพิจารณาความเหมาะสมตามองค์ประกอบต่าง ๆ โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้จากการนำไปกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นตอนที่ 3 แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยเพื่อพิจารณาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อจัดทำเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม และ 2) เพื่อประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ 2.1) เพื่อศึกษาความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม และ 2.2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอนตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

ภาพ 1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม
“PARAS Model ที่นำไปใช้ (Implement) กับนักเรียน

ตอนที่ 2 ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อ
ส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน สารสาสน์วิเทศนครปฐม จ.นครปฐม

ผลการศึกษาความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศ
นครปฐม หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังตารางที่ 1

ตาราง 1 ผลการการศึกษาความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์
วิเทศนครปฐม หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

องค์ประกอบ	ความสามารถในการขับร้อง		
	($\bar{X}$)	(S.D.)	การแปลผล
1. นักเรียนรู้ตำแหน่งโน้ตทบทบรรทัด 5 เส้น	3.00	0.00	ดี
2. นักเรียนสามารถใช้ Hand sign of Kodaly	3.00	0.00	ดี
3. นักเรียนสามารถร้องได้โดยปราศจากเครื่องดนตรี	2.67	0.49	ดี
4. นักเรียนสามารถร้องเพลงใน หนังสือ Insight Music Book ได้อย่างไพเราะ	2.67	0.49	ดี
รวม	2.83	0.62	ดี

จากตาราง 1 พบว่าความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาพรวมอยู่ในระดับดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 2.83 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.62 เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบของการประเมินพบว่า องค์ประกอบการประเมินที่ 1. นักเรียนรู้ตำแหน่งโน้ตบนบรรทัด 5 เส้น และ 2. นักเรียนสามารถใช้ Hand sign of Kodaly มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.00 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด และรองลงมาคือ องค์ประกอบการประเมินที่ 3. นักเรียนสามารถร้องได้โดยปราศจากเครื่องดนตรี และ 4. นักเรียนสามารถร้องเพลงใน หนังสือ Insight Music Book ได้อย่างไพเราะ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 2.67 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.49 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเป็นลำดับที่ 2

ตาราง 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประเด็นการประเมิน	ความพึงพอใจ		
	($\bar{X}$)	(S.D.)	การแปลผล
1. ด้านครูผู้สอน	3.88	0.32	มาก
2. ด้านเนื้อหา	3.61	0.43	มาก
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	3.79	0.32	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	3.48	0.41	ปานกลาง
รวม	3.71	0.26	มาก

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมต่อการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 3.71 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.26 เมื่อพิจารณาตามประเด็นการประเมินพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการใช้รูปแบบด้านครูผู้สอนเป็นลำดับที่ 1 โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.88 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.32 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้เป็นลำดับที่ 2 โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.32 ด้านเนื้อหาเป็นลำดับที่ 3 โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.42 และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นลำดับที่ 4 โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) อยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 3.48 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.41

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนา (PARAS Model) เพื่อส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม มีประเด็นสำคัญในการอภิปรายดังนี้

ประสิทธิภาพและความเหมาะสมของแบบรูปแบบ PARAS Model การออกแบบแบบรูปแบบโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (R&D) ควบคู่กับหลักการ ADDIE Model ขั้นตอนให้มีความเป็นระบบเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน Kruse (2009) และ Dick and Carey (2009) ช่วยให้การพัฒนารูปแบบมีความเป็นระบบสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาแบบรูปแบบการเรียนการสอนของ Joyce and Weil (2003) และ Khamanee

(2019) ซึ่งให้ความสำคัญกับการออกแบบอย่างเป็นขั้นตอน มีความชัดเจนทั้งด้านทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติ กระบวนการดังกล่าวยังประสานกับหลัก Constructivism ของ Piaget (1970) และ Vygotsky (1978) ที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยประสบการณ์ตรง ผ่านการปฏิสัมพันธ์อย่างสันติและการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน Bohm (1991)

รูปแบบที่ได้ (Prepare, Action, Reflect, Analyze and Adjust, Sum up) สนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติและใช้สุนทรียสนทนาในการสะท้อนและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างจริงจัง Isaacs (2004) ส่งผลให้กระบวนการเรียนรู้มีความต่อเนื่องชัดเจน สอดคล้องกับ Chongjorhor and Sittiwong (2015) ที่พบว่าการใช้สุนทรียสนทนาเชื่อมโยงกับการเรียนรู้อย่างลึกซึ้งและเป็นระบบ

ผลต่อความสามารถในการขับร้อง หลังการใช้รูปแบบ PARAS Model ความสามารถในการขับร้องของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับดี ตอบสมมติฐานของงานวิจัยและสอดคล้องกับแนวคิดการฝึกปฏิบัติดนตรีควบคู่กับการสะท้อนอย่างสร้างสรรค์ Boud et al. (1985) โดยผู้เรียนรับรู้จุดเด่นและจุดที่ควรปรับปรุงได้อย่างตรงประเด็น เนื่องจากกระบวนการ “Reflect” เอื้อให้เกิดการตั้งคำถามถึงตนเองและผู้อื่นอย่างปลอดภัย Bohm (1991) และเมื่อวิเคราะห์ร่วมกันในขั้น “Analyze and Adjust” ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการขับร้องต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับงานของ Trumbull Public School (2016, as cited in Suttajit, 2017) และ Pennsylvania Music Educators Association (2020) ที่ระบุว่าการประเมินเทคนิคเสียง (Pitch, Rhythm, Tone Quality, Expression) ร่วมกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลย้อนกลับจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาได้รวดเร็วและแม่นยำ

ความพึงพอใจและแรงจูงใจในการเรียนรู้ ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 3.79–3.88) สะท้อนว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นตอบสนองความต้องการด้านสังคมและการยอมรับ Maslow (1970) และ University of Wisconsin (2015, as cited in Suttajit, 2017) รวมถึงมิติด้านการมีส่วนร่วมและอิสระทางความคิดในชั้นเรียน Merrill (2002) โดยเฉพาะขั้นที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและฟังกันและกันอย่างเท่าเทียม Thanawut (2004) พบว่าผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม มีความมั่นใจและมีแรงจูงใจในการฝึกฝนการขับร้องต่อเนื่อง

การเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่นและมุมมองเชิงวิพากษ์ ผลการพัฒนาทักษะการขับร้องและความพึงพอใจที่ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยที่ให้ความสำคัญกับการปฏิบัติและการสะท้อนอย่างเป็นระบบในบริบทดนตรี Boytim (2003) รวมถึงงานที่เน้นกระบวนการเรียนรู้เชิงกลุ่มเพื่อเสริมสร้างทักษะและทัศนคติทางบวก อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างจากงานบางชิ้นที่มุ่งใช้รูปแบบการสอนดนตรีแบบบรรยายหรือเน้นทฤษฎีเป็นหลัก ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนขาดการเชื่อมโยงประสบการณ์จริง เมื่อเทียบกันแล้ว รูปแบบ PARAS Model ของการวิจัยนี้อาศัยความร่วมมือ เชิญชวนผู้เรียนเข้าไปอยู่ในกระบวนการอย่างเต็มที่ จึงส่งผลต่อทักษะและความเชื่อมั่นในการขับร้อง

ข้อจำกัดประการหนึ่ง คือ กลุ่มตัวอย่างเน้นเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในบริบทของโรงเรียนสารสาสน์วิเทศนครปฐม อาจทำให้การนำผลไปใช้ในบริบทอื่นหรือกลุ่มอายุอื่น ๆ ต้องใช้ความระมัดระวัง นอกจากนี้ ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น พื้นฐานทักษะการขับร้อง ทัศนคติของครอบครัว หรือระดับการสนับสนุนภายนอก อาจมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้แตกต่างกัน การวิจัยในอนาคตจึงควรขยายขอบเขต เช่น ทดลองใช้ PARAS Model ในผู้เรียนระดับอื่น หรือในโรงเรียนที่มีบริบทหลากหลายมากขึ้น เพื่อประเมินความยืดหยุ่นและความสามารถในการประยุกต์ใช้

ผลกระทบในระยะยาวจากแนวคิด Constructivism ของ Piaget (1970) และ Vygotsky (1978) การจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้และทักษะด้วยตนเอง คาดว่าผลกระทบในระยะยาวจะ

ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการขับร้องและทักษะการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (Freedman, 2000) โดยเฉพาะการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ ทั้งยังส่งเสริมการมีแรงจูงใจภายในที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาตนเองด้านดนตรีและศาสตร์แขนงอื่นในอนาคต

ทั้งนี้รูปแบบ PARAS Model ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพและความเหมาะสมในการส่งเสริมทักษะการขับร้องและเพิ่มความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับทั้งทฤษฎีการออกแบบการเรียนรู้ (ADDIE, R&D) และแนวคิด Constructivism อีกทั้งยังสนับสนุนหลักการของ Maslow ที่ผู้เรียนต้องการความปลอดภัยและการยอมรับในสังคม จึงสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก โดยมีข้อจำกัดคือการใช้กับกลุ่มตัวอย่างในบริบทเดียว แต่ในภาพรวมถือเป็นแนวทางที่สามารถพัฒนาต่อยอดในการจัดการเรียนรู้ดนตรีและอาจขยายไปสู่ศาสตร์อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพในระยะยาว

สรุปองค์ความรู้

การวิจัยครั้งนี้พบว่า กระบวนการเรียนรู้ตามแนวคิดสุนทรียสนทนา (Dialogue) สามารถส่งเสริมความสามารถในการขับร้องของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยรูปแบบ PARAS Model ที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 Prepare ขั้นที่ 2 Action ขั้นที่ 3 Reflect ขั้นที่ 4 Analyze and Adjust และ ขั้นที่ 5 Sum up ซึ่งล้วนเน้นการรับฟัง การสะท้อน และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะได้ปฏิบัติจริง พร้อมรับข้อเสนอแนะอย่างสร้างสรรค์และปราศจากอคติ ทำให้เกิดความตระหนักรู้ในจุดเด่นและจุดที่ควรปรับปรุงของตนเอง รูปแบบนี้ยังตอบสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยาและสังคม ตามหลักการของ Maslow (1970) จึงช่วยเสริมแรงจูงใจและความพึงพอใจของผู้เรียนเป็นอย่างดี ทั้งนี้ แนวคิด Constructivism ที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการสร้างองค์ความรู้ ได้รับการสนับสนุนอย่างชัดเจนจากการใช้สุนทรียสนทนาในชั้นเรียน ผลลัพธ์จากงานวิจัยสามารถนำไปต่อยอดสู่การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่ต้องการเน้นความร่วมมือ การสะท้อนเชิงลึก และการขับเคลื่อนศักยภาพของผู้เรียนในบริบทที่หลากหลาย

ข้อเสนอแนะ

1. การเลือกเพลงที่เหมาะสมกับผู้เรียน ควรคำนึงถึงระดับเสียง สไตล์เพลง และความยากง่ายที่สอดคล้องกับทักษะของผู้เรียน เนื่องจากการเลือกเพลงที่เกินศักยภาพอาจส่งผลให้นักเรียนเกิดความเครียดและขาดความมั่นใจ ขณะที่การเลือกเพลงที่ง่ายเกินไปอาจไม่กระตุ้นการพัฒนาทักษะการขับร้องอย่างเต็มศักยภาพ การคัดสรรเพลงอย่างสมดุลจึงช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนเสียงและเทคนิคใหม่ ๆ โดยยังคงความสนุกและแรงบันดาลใจในการเรียน

2. รูปแบบ “PARAS Model” ให้ความสำคัญกับการฟังและการสะท้อนความคิดเห็นของผู้เรียนมากกว่าการตัดสินทันทีโดยครู การลดบทบาทครูในลักษณะนี้ทำให้ผู้เรียนมีพื้นที่ในการทดลอง และกล้าแสดงความสามารถโดยไม่กังวลต่อการถูกประเมินในเชิงลบ ทั้งยังช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เปิดกว้าง กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และการรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง

3. การขยายผลสู่การจัดทำนโยบายทางการศึกษา ควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนในวิชาดนตรี (หรือวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทักษะปฏิบัติ) ได้รับการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับ PARAS Model และแนวคิดสุนทรียสนทนา เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับโรงเรียนหรือเครือข่ายโรงเรียน เป้าหมายคือการยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ดนตรีในระดับประเทศ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนอย่างแท้จริง

References

- Bohm, D. (1991). *On dialogue*. Routledge.
- Boud, D., Keogh, R., & Walker, D. (1985). *Reflection: Turning experience into learning*. Routledge.
- Boytim, J. F. (2003). *The private voice studio handbook: A practical guide to all aspects of teaching*. Hal Leonard. [in Thai]
- Boonthasnakul, D. P. (1993). *Saan fan duay siang phleng [Making dreams come true through songs]*. Baan Phleng.
- Chokthamrong, C. & Sittiwong, Y. (2015). Using dialogue activities and deep listening to enhance information literacy skills for generation Y: A tri-party collaboration experience.
- Collins, J. (n.d.). *Fundamental aspects of singing: Posture, breathing, and vocal health*.
- Dick, W., & Carey, L. (2009). *The systematic design of instruction* (7th ed.). Pearson.
- Freedman, S. (2000). *Transformations through dialogue: The art of conversation in education*. Teachers College Press.
- Isaacs, W. (2004). *Dialogue: The art of thinking together*. Crown Business.
- Joyce, B., & Weil, M. (2003). *Models of teaching* (7th ed.).
- Ketsaklao, M. (2019). *An interactive learning model for art students using the aesthetic conversation process to enhance symbolic values in creating contemporary community art* [Doctoral dissertation, Naresuan University]. ThaiLIS. <https://tdc.thailis.or.th>
- Khamanee, T. (2019). *Effective teaching strategies and techniques*. Chulalongkorn University Press. [in Thai]
- Kruse, K. (2009). Introduction to instructional design and the ADDIE model. e-LearningGuru. http://www.e-learningguru.com/articles/art2_1.htm
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and personality* (2nd ed.). Harper & Row.
- Merrill, M. D. (2002). First principles of instruction. *Educational Technology Research and Development*, 50(3), 43–59.
- Monchai, P. (2009). *Dialogue in practice: Combining Western philosophy with Buddhist practice*.
- Nilphan, M. (2015). *Educational research methods* (9th ed.). Educational Research and Development Center, Faculty of Education, Silpakorn University. [in Thai]
- Office of Academic and Educational Standards. (2008). *Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (Revised B.E. 2560)*. Ministry of Education (Thailand).
- Office of Academic and Educational Standards. (2010). *Guidelines for secondary music education*. Ministry of Education (Thailand).
- Office of the Thailand Knowledge Park. (n.d.). *Royal speeches related to music education*.

- Patpon, M. (2014). Course materials for the Seminar on Coaching Innovation for Cognition: Chapter 14, creative feedback in Thailand. Department of Multidisciplinary/Interdisciplinary Studies, Graduate School, Srinakharinwirot University. http://www.curriculumandlearning.com/upload/Coaching/การให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างสร้างสรรค์_1544292719.pdf
- Peckham, A. (2000). *The contemporary singer: Elements of vocal technique*. Berklee Press.
- Phonwathananusorn, P. (2022). *Motivation and engagement in secondary school music classes*.
- Photngoen, V. (2013). The use of aesthetic dialogue to develop question-asking abilities among undergraduate students in elementary education, Faculty of Education, Silpakorn University in Thailand. *Silpakorn Educational Research Journal*, 5(1), 21–33.
- Piaget, J. (1970). *Science of education and the psychology of the child*. Orion Press.
- Phosrithong, A. (2020). *Fundamentals of music instruction*. Department of Curriculum and Instruction, Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Sirisai, S. [Sorot]. (2006). *Dialogue: A new dimension for local community forums* in Thailand. <https://repository.li.mahidol.ac.th/handle/123456789/56396>
- Suttajit, N. [Narut]. (1998). *Music and child development*. Chulalongkorn University Printing House.
- Suttajit, N. [Narut]. (2017). *Withiwithayakan son dontri [Music teaching methodology]* (2nd ed.). Chulalongkorn University Press. [in Thai]
- Thanawut, W. (2004). *Huachai mai, chiwit mai su itsarapap lae khwamsuk chapplan [A new heart, a new life, towards immediate freedom and happiness]*. Pitisuksa Publishing. [in Thai]
- The Royal Society. (2013). *Definitions of “dialogue”: Levels of communication*. The Royal Society of Thailand.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.